

Arrest

nr. 232 273 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 september 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 222 341 van 6 juni 2019 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens om aan verzoeker internationale bescherming toe te kennen.

1.2. Op 26 augustus 2019 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 27 september 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.08.2019 werd ingediend door :

A., A. (R.R.: ...) nationaliteit: Afghanistan geboren te Q. op 24.05.1989 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk drie jaar en bijna acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De terugkeer naar het land van herkomst zou volgens betrokkene een onevenredige schending van zijn privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM, uitmaken. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Betrokkene wijst erop dat hij dit privéleven heeft opgebouwd in legaal verblijf. Zijn belangen zouden zich dan ook volledig in België situeren. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan, met name zijn ouders, één broer en vier zussen. Verder blijkt uit het dossier dat hij in zijn land van herkomst zijn middelbaar onderwijs afwerkte en daarna een bachelordiploma behaalde na vier jaar studie. Uit zijn asielaanvraag blijkt ook dat hij zowel Dari als Pashtou beheerst, naast een zekere kennis van het Engels en dat hij meerdere jaren in dienst was bij het leger (beslissing CGVS d.d.d 04.10.2017). Dit houdt in dat hij ook in zijn land van herkomst sterke economische en sociale banden heeft opgebouwd. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De

elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de toestand in Afghanistan (waar het absoluut niet veilig zou zijn, waar de kans om slachtoffer te worden van geweldpleging reëel zou zijn, dat er sprake is van een ernstige wijziging in de meest negatieve zin van het woord qua ernst van het geweld en aantal burgerslachtoffers, waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog zou zijn dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ter staving legt betrokkene vier krantenartikelen voor (uit De Telegraaf d.d. 01.07.2019, uit Al-Jazeera d.d. 01.07.2019, Het laatste nieuws d.d.30.07.2019 en DPA/AFP d.d.31.07.2019). Echter, dit zijn geen persoonlijke bewijzen. Het gaat over de algemene situatie die niet wordt toegepast op de situatie van betrokkene. Verder verwijzen we naar de beslissing van het CGVS d.d. 04.10.2017, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 08.06.2019 waaruit blijkt dat: "In casu is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. (...) na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. (...) U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd die het middelbaar heeft afgemaakt en bovendien bijkomend een bachelorsdiploma in computer science behaalde na een vierjarige studie aan de militaire academie van Kabul. (...) Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij een terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Betrokkene voegt bij huidige aanvraag 9bis geen nieuwe persoonlijke elementen toe aan de elementen die hij reeds naar voor bracht tijdens zijn asielprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dit element ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De verwijzing naar de toestand in Afghanistan kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene beweert dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede terecht zal komen aangezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Afghanistan, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de persoonlijke verklaringen van betrokkene, afgelegd tijdens zijn asielprocedure, dat hij nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan, waaronder zijn ouders, zijn broer en vier zussen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in extreme armoede terecht zal komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met politie of gerecht en dat hij de Belgische normen en waarden zou respecteren en nooit strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al bijna vier jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in onze maatschappij, dat hij werkzaam zou zijn vanaf januari 2018, dat uit de voorgelegde

verklaringen zou blijken dat hij een sociaal man zou zijn die absoluut ingeburgerd zou zijn, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij een harde werker zou zijn, dat hij zelf zou willen instaan voor zijn onderhoud, dat hij zijn leven hier verder zou willen uitbouwen, dat hij zou deelnemen aan tal van activiteiten die in België worden georganiseerd, dat hij onze waarden en normen zou respecteren, dat hij steeds gewerkt zou hebben waar mogelijk, dat hij op een positieve manier aan onze maatschappij zou bijgedragen hebben, dat hij een groot netwerk van vrienden opgebouwd zou hebben, dat hij verschillende cursussen gevolgd zou hebben, dat zijn motivatie zeer groot zou zijn, dat er sprake is van een buitengewone integratie en excellente inburgering, dat hij zich de Belgische normen en waarden eigen gemaakt zou hebben, dat hij zich aangepast zou hebben aan onze levenswijze, dat hij veel moeite zou doen, dat hij rust en stabiliteit gevonden zou hebben, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals de erkenning van zijn buitenlandse diploma d.d. 05.07.2017, een getuigschrift van beroepsopleiding vloerder-tegelzetter, een deelcertificaat 'open wiskunde', zijn attest van inburgering, certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen, zijn arbeidsovereenkomst d.d. 28.01.2019, zijn individuele rekening voor het jaar 2018 en 2019, een loonattest uitzendarbeid en een attest van tewerkstelling als uitzendkracht) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 26/08/2019 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 08.06.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk drie jaar en bijna acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De terugkeer naar het land van herkomst zou volgens betrokkene een onevenredige schending van zijn privéleven, zoals beschermd door artikel 8 EVRM uitmaken. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Betrokkene wijst erop dat hij dit privéleven heeft opgebouwd in legaal verblijf. Zijn belangen zouden zich dan ook volledig in België situeren. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé en gezinsleven (en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig off moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan, met name zijn ouders, één broer en vier zussen. Verder blijkt uit het dossier dat hij in zijn land van herkomst zijn middelbaar onderwijs afwerkte en daarna een bachelordiploma behaalde na vier jaar studie. Uit zijn asielaanvraag blijkt ook dat hij zowel Dari als Pashtou beheerst, naast een zekere kennis van het Engels en dat hij meerdere jaren in dienst was bij het leger (beslissing CGVS d.d.d. 04.10.2017). Dit houdt in dat hij ook in zijn land van herkomst sterke economische en sociale banden heeft opgebouwd. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Hij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (zie aldaar geciteerd). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de toestand in Afghanistan (waar het absoluut niet veilig zou zijn, waar de kans om slachtoffer te worden van geweldpleging reëel zou zijn, dat er sprake is van een ernstige wijziging in de meest negatieve zin van het woord qua ernst van het geweld en aantal burgerslachtoffers, waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog zou zijn dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ter staving legt betrokkene vier krantenartikelen voor (aldaar geciteerd). Echter, dit zijn geen persoonlijke bewijzen. Het gaat over de algemene situatie die niet wordt toegepast op de situatie van betrokkene. Verder verwijzen we naar de beslissing van het CGVS d.d. 04.10.2017, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 08.06.2019 waaruit blijkt dat: [zie verwijzing aldaar]. Betrokkene voegt bij huidige aanvraag geen nieuwe persoonlijke elementen toe aan de elementen die hij reeds naar voor bracht tijdens zijn asielpcedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De verwijzing naar de toestand in Afghanistan kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene beweert dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal komen aangezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Afghanistan, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de persoonlijke verklaringen van betrokkene, afgelegd tijdens zijn asielpcedure, dat hij nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan, waaronder zijn ouders, zijn broer en vier zussen. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in extreme armoede zal komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met politie of gerecht en dat hij de Belgische normen en waarden zou respecteren en nooit strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al bijna vier jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied zou verblijven, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in onze maatschappij, dat hij werkzaam zou zijn vanaf januari 2018, dat uit de voorgelegde verklaringen zou blijken dat hij een sociaal man zou zijn die absoluut ingeburgerd zou zijn, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij een harder werker zou zijn dat hij zelf zou willen instaan voor zijn onderhoud, dat hij zijn leven hier verder zou willen uitbouwen, dat hij zou deelnemen aan tal van activiteiten die in België worden georganiseerd, dat hij onze waarden en normen zou respecteren, dat hij steeds gewerkt zou hebben waar mogelijk, dat hij op een positieve manier aan onze maatschappij zou

hebben bijgedragen, dat hij een groot netwerk van vrienden opgebouwd zou hebben, dat hij verschillende cursussen zou gevolgd hebben, dat zijn motivatie zeer groot zou zijn, dat er sprake is van een buitengewone integratie en excellente inburgering, dat hij zich de Belgische normen en waarden eigen gemaakt zou hebben, dat hij zich aangepast zou hebben aan onze levenswijze, dat hij veel moeite zou doen, dat hij rust en stabiliteit gevonden zou hebbe, dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals de erkenning van zijn buitenlandse diploma dd. 05.07.2017, een getuigschrift van beroepsopleiding vloerder-tegeletter, een deelcertificaat 'openwiskunde', zijn attest van inburgering, certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen, zijn arbeidsovereenkomst dd. 28.01.2019, zijn individuele rekening voor het jaar 2018 en 2019, een loonattest uitzendarbeid en een attest van tewerkstelling als uitzendkracht) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nt. 198.769)." Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd. Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. 1. Buitengewone omstandigheden In eerste instantie wenst verzoeker te wijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald. Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij! Kruispuntmigratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt: "Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België. "I Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoord zijn waarom zijn aanvraag in België werd ingediend. Verwerende partij faalt er flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan. De motiveringsplicht zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt! Men stelt immers louter het volgende: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland." Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v. St., nr. 56146; R.v. St. nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreemd 997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Dat verzoeker reeds meer dan 4 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven. Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al jaren niet meer in Afghanistan is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niets meer in zijn land van herkomst en kan hij nergens terecht voor een veilig onderkomen. Hierdoor zou hij in een situatie van extreme armoede en een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen. De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden. KruispuntMigratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden: "De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden: • Lopende asielpcedure • Schending van artikel 3 of 8

EVRM • Administratieve onmogelijkheid • Medische elementen • Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden" En specificeert verder het volgende: "Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen. Voorbeelden van omstandigheden in België: • je kind zou een school- of academiejaar verliezen • je zou je werk verliezen • je bent opgesloten in de gevangenis Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland: • oorlog • weigering van legerdienst2" Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak. Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!"

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn. Dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

2.1.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk en het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.4. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Naast een uitgebreide theoretische uiteenzetting, hetgeen volgens verzoeker als buitengewone omstandigheid moet worden verstaan, betoogt verzoeker *in concreto* dat hij reeds vier jaar op het Belgische grondgebied verblijft. Hij wijst erop dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan om daar een regularisatieaanvraag in te dienen aangezien hij al jaren niet meer in Afghanistan is geweest. Hij loopt het risico in een situatie van extreme armoede en mensonterende en levensbedreigende omstandigheden terecht te komen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij reeds vier jaar niet meer in Afghanistan is geweest en een terugkeer naar Afghanistan hem blootstelt aan extreme armoede, wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat verzoeker nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan, met name zijn ouders, een broer en vier zussen. Daarnaast heeft hij in het land van herkomst zijn middelbaar onderwijs afgewerkt en heeft hij een bachelorsdiploma. Het blijkt ook dat hij zowel het Dari als het Pashtoe beheerst naast een zekere kennis van het Engels en dat hij meerdere jaren in dienst was bij het leger. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker wel degelijk sterke economische en sociale banden heeft in Afghanistan. De bestreden beslissing verwijst verder naar de beoordeling die werd gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Specifiek met betrekking tot het risico op een situatie van extreme

armoede wijst de bestreden beslissing erop dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land waar hij 26 jaar heeft verbleven. Daarnaast wordt ook verwezen naar de steun die verzoeker kan krijgen van de Internationale Organisatie voor Migratie voor het vinden van een inkomen. Ook met betrekking tot de duur van de asielpprocedure motiveert de bestreden beslissing dat de totale duur tot aan het arrest van de Raad drie jaar en bijna acht maanden in beslag heeft genomen en dat dit niet onredelijk lang is. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of disproportioneel zou zijn.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van art 3 EVRM Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dit omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Verzoeker is immers al jaren niet meer in zijn land van herkomst geweest. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). In de aanvraag tot regularisatie werd duidelijk aangegeven dat de situatie in het land van herkomst absoluut precair is en dat de veiligheid van verzoeker niet kan worden gegarandeerd. Hierbij werden er ook verschillende krantenartikels toegevoegd teneinde de actuele situatie in het land van herkomst te duiden. Verwerende partij stelt dat er geen persoonlijke vrees is waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden. Doch heeft verzoeker zeer gedetailleerd verwezen naar de precare veiligheidssituatie in de regio van herkomst, zijnde Kabul. Verwerende partij heeft zonder meer voor haar motivering verwezen naar de elementen en de motivering die door het CGVS werden gebruikt om het verzoek om internationale bescherming te weigeren. Het spreekt voor zich dat een loutere verwijzing naar de motivering van een andere beslissing (die andere grondslagen heeft!) niet volstaat om tegemoet te komen aan de motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij. Tevens verwijst verwerende partij naar een beslissing, genomen op 04.10.2017. Intussen zijn we 2 jaar later. Verwerende partij diende de actuele situatie te onderzoeken en niet louter verwijzen naar een eerder genomen beslissing. In de aanvraag tot regularisatie werd het volgende opgenomen: De regio waaruit verzoeker afkomstig is, is absoluut niet veilig en de kans dat verzoeker het slachtoffer wordt van geweldsplegingen is dan ook reëel. Zeker na een jarenlang verblijf in het buitenland en de doorgeknijpte banden met Afghanistan, is het voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst. Men dient ook rekening te houden met de ernst van het geweld in Afghanistan en het aantal willekeurige burgerslachtoffers die vallen. In vergelijking met de situatie in 2017 kan men enkel een ernstige wijziging vaststellen in de meest negatieve zin van het woord. Recente nieuwberichten tonen de gevarensituatie in Afghanistan duidelijk aan: "Door een zware explosie in de Afgaanse hoofdstad Kabul zijn zeker zes mensen gedood, vier burgers en twee politieagenten, zei een woordvoerder van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Nog eens 84 mensen raakten gewond. Volgens Save the Children zijn er zeker vijftig kinderen onder de gewonden. "3 Op 19 juli 2019 vond er nog een explosie plaats nabij een Universiteit in Kabul: "At least eight people have been killed after a bomb detonated near university premises in Afghanistan's capital on Friday, officials said. Wahidullah Mayar, the Health Ministry spokesman, wrote on Twitter that another 33 people were wounded in Friday's explosion. 1...1 The early morning explosion also set two vehicles ablaze, although it was not clear if the attack was carried out by a suicide bomber or a remotely detonated bomb, according to Kabul police spokesman Ferdous Faramarz. The university compound also houses several hostels where many students stay over the summer, attending classes and conducting research/"4 Later in de maand juli zijn er opnieuw luchtaavallen geweest in Kabul. Ook deze keer zijn er opnieuw veel onschuldige burgers om het leven gekomen. Uit de Nieuwsberichten blijkt tevens dat het de regeringstroepen zijn die verantwoordelijk zijn voor een groot deel van de slachtoffers. We lezen het volgende: "Bij luchtaavallen en grondoperaties van de Afgaanse regeringstroepen en hun bondgenoten komen steeds meer burgers om het leven. Het aantal burgers dat bij militaire acties van de regeringsgetrouwe troepen gewond raakte of gedood werd, steeg in de eerste helft van dit jaar met 31 procent naar 1.397 slachtoffers. Dat staat in een rapport van de VN-missie in Afghanistan (UNAMA). [...] Wanneer alleen wordt gekeken naar het aantal burgers dat werd gedood, dan blijken de regeringstroepen twee kwartalen op rij verantwoordelijk te zijn voor meer slachtoffers dan de opstandelingen. De eerste zes maanden kwamen bij operaties door de Afgaanse veiligheidswachten, hun internationale bondgenoten en regeringsgetrouwe milities namelijk 717 onschuldige burgers om."5 Uit de recente nieuwberichten blijkt ook duidelijk dat zelfs kinderen en

vrouwen vaak het slachtoffer zijn van het eindeloze geweld in Afghanistan. Ook in het meest recente CEDOCA-rapport lezen we dat de situatie in Afghanistan gevaarlijk is: "Kabul regularly witnesses violence. Large-scale attacks causing hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years. Commenting on a string of violent incidents in January 2018 in urban areas and in Kabul city in particular"⁶ [...] The targets of these attacks have been high-profile international institutions, both military and civil - including diplomatic personnel and western non-governmental organizations (NGOs), in addition to Afghan authorities, institutions and security forces. According to UNAMA, the suicide and complex attacks in Kabul in 2018 mainly targeted civilians, including the civilian government administration, places of worship, education facilities, election-related sites and other 'soft' targets.⁷ (Eigen markering) Uit de lezing van alle nieuwsberichten en de recente berichten rond Afghanistan, kan men afleiden dat de regering en het Afghaanse leger en de politie de situatie in Kabul niet onder controle hebben. Bovendien is het ook duidelijk dat de gewone Afghaanse burgers een belangrijk doelwit zijn bij de geweldsplegingen. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden zijn een vaak voorkomend fenomeen in Afghanistan. Verwerende partij heeft geen enkel actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst, noch heeft zij de elementen die werden opgeworpen door verzoeker onderzocht en mee in de beoordeling opgenomen. Dat het duidelijk is dat verwerende partij niet voldaan heeft aan de motiveringsverplichting die op haar rust en dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending van deze verplichting inhoudt. Daar waar verwerende partij oppert dat er geen begin van bewijs wordt geleverd door verzoeker met betrekking tot de preciaire veiligheidssituatie dient met klem te worden opgemerkt dat dit wel degelijk het geval is en dat dit integraal door verwerende partij genegeerd wordt. Dit maakt dan ook bijkomend een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat dit uiteraard uitzonderlijke omstandigheden zijn. Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden! Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM. Dat verwerende partij zonder enige motivering stelt dat een schending van art. 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker dient terug te keren. Het niet voeren van een adequaat onderzoek naar de situatie is flagrant onzorgvuldig en schendt de beginselen van behoorlijk bestuur. Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. Dat verzoeker onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, zonder dat men dit zelfs maar onderzoekt. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt! Dat verzoeker daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op hem betrekking hebben en het feit dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan, dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen en niet louter te verwijzen naar een beslissing die reeds 2 jaar eerder genomen werd, m.n. op 04.10.2017. Men weigert dit te doen."

2.2.2. De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot artikel 3 van het EVRM:

"Ook de verwijzing naar de toestand in Afghanistan (waar het absoluut niet veilig zou zijn, waar de kans om slachtoffer te worden van geweldpleging reëel zou zijn, dat er sprake is van een ernstige wijziging in de meest negatieve zin van het woord qua ernst van het geweld en aantal burgerslachtoffers, waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog zou zijn dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Ter staving legt betrokkene vier krantenartikelen voor (uit De Telegraaf d.d. 01.07.2019, uit Al-Jazeera d.d. 01.07.2019, Het laatste nieuws d.d.30.07.2019 en DPA/AFP d.d.31.07.2019). Echter, dit zijn geen persoonlijke bewijzen. Het gaat over de algemene situatie die niet wordt toegepast op de situatie van betrokkene. Verder verwijzen we naar de beslissing van het CGVS d.d. 04.10.2017, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 08.06.2019 waaruit blijkt dat: "In casu is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. (...) na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. (...) U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd die het middelbaar heeft afgemaakt en bovendien bijkomend een bachelorsdiploma in computer science behaalde na een vierjarige studie aan de militaire academie van Kabul. (...) Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij een terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” Betrokkene voegt bij huidige aanvraag 9bis geen nieuwe persoonlijke elementen toe aan de elementen die hij reeds naar voor bracht tijdens zijn asielpprocedure en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dit element ter ondersteuning van huidig verzoek om verblijfsmachtiging wettigt bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De verwijzing naar de toestand in Afghanistan kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De bestreden beslissing verwijst naar de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul die werd gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad naar aanleiding van verzoekers beschermingsverzoek. Waar verzoeker opmerkt dat de beoordeling door de commissaris-generaal dateert uit 2017, verliest hij uit het oog dat hij hiertegen beroep aantekende bij de Raad, die zich opnieuw uitsprak over de veiligheidssituatie in Kabul in zijn arrest nr. 222 341 van 6 juni 2019. Verzoeker kon hierbij nieuwe informatiebronnen aanbrengen. Het enkele feit dat verzoeker recentere krantenartikelen heeft neergelegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul, brengt niet automatisch met zich mee dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul door de asielinstanties op grond van de in die beslissingen vermelde landeninformatie niet meer actueel zou zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet langer kon steunen op de beoordeling van de veiligheidssituatie door de asielinstanties en dat de verwerende partij zou zijn voorbijgegaan aan de inhoud en draagwijdte van de voorgelegde krantenartikelen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Derde middel: schending van artikel 8 EVRM Elementen van integratie - eerbiediging van privéleven Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden. Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie. Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij heeft verzoeker in zijn aanvraag zeer duidelijk een overzicht gegeven van zijn verdiensten hier in België en zijn uitgebreide vriendenkring. Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan 4 jaar in België! Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken, louter stellen dat dit enkel in de gegrondheid dient te worden behandeld is niet afdoende en motiveert niet waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aangemerkt worden. Op welke feitelijke grondslag of welke feitelijke basis baseert verwerende partij zich om tot dit oordeel te komen? Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie. Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?! Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker. Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad: "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een

reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging... Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering" Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?! Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen! Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist. Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. Bijgevolg, Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden. Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: Art.9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard: 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; -2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter." Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden. Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en het geheel van elementen. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.3.2. Waar verzoeker aanvoert dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, werd er hoger reeds op gewezen dat de verwerende partij van oordeel is dat de duur van de asielprocedure, in totaal drie jaar en acht maanden, niet van die aard is dat deze als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijf in België tijdelijk was toegestaan voor de duur van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, maar dat hij in het geval van een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen zal het privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM

(EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Er kan ook nog op worden gewezen dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd ingediend in een periode waarin een zeer groot aantal dergelijke verzoeken werd ingediend, zodat de duur van de procedure, inclusief verzoekers beroep bij de Raad, niet van die aard was dat ze als kennelijk onredelijk lang moet worden beschouwd.

Waar verzoeker aanvoert dat niet zou zijn gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen deel kunnen uitmaken van het ontvankelijkheidsonderzoek, merkt de Raad vooreerst op dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden en bovendien in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Hoger werd reeds uiteengezet dat de buitengewone omstandigheden de omstandigheden betreffen die de verzoeker verhinderen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Door dit standpunt aan te houden, treedt de verwerende partij niet kennelijk onredelijk op. Zij dient daarbij ook niet de motieven van de motieven te motiveren.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT